

Igy mentek el akkor a magyar ifjak, még a bénák is, a sánták is a magyar zászló alá, mert veszélyben volt a haza...

Azután elmentek újra, megint veszedelemben volt a haza... Mentek az ifjak, mentek az öregebbek, és mentek az egészen fiatalok, és az egészen öregek is végtelen sorokban a messzi harcterek felé... Üres lett minden család, idehaza az asszonyok szántottak, vetettek, arattak, mert férfi nem akadt senki a faluban... Virágos sapkával, hangos nótaszóval mentek... követték a márciusi ifjak példáját, ugyan ki maradt volna itthon csúfságra?... Pedig hányan nem jöttek haza többé, de sok falut, de sok várost betöltene azoknak sora, akik ott hunyták le szemüket örökre... idegenben... De mentek, mert hívta őket mindnyájunk édesanyja, a haza...

A SZABADSÁG ÜNNEPÉN.

Ibolyát szedtem, — kis ibolya a tavasznak édes mosolya, s a magyar szabadság ünnepén ide, a szívemre tűztem én.	<i>Akkor</i> is sötét volt, gyászos is, szép hazánk leroskadt máskor is... Csordanépek, rablók, zsarnokok, ismeritek-e a dalnokot?
--	---

Hadd viruljon tiszta szívemen, tudja meg az a sok idegen, hogy él és nem hal meg soha a magyar reménység mosolya.	Talpra magyart zengett ajaka s kinyílt a szabadság tavasza, felrepültek újból a sasok s lettünk, akik voltunk: magyarok!
--	---

Ugy-e fiúk, lányok, szép az ég, mikor, mint a tenger, tiszta kék. Hazánk fölött oszlik a sötét, A nap teregeti fényes köntösét.	Ibolya virít még szívemen... sasfióka, ülök idelelenn... Lehet ez a szív még véres is: felszállok, ha addig élek is!
--	---

Csomorkányi Pál.

A hős fiú.

Messze-messze innen, a most felszabadult Csiki-havasok alján történt ez, amit most elmondok nektek.

Az egyik szép tavaszi napon egy sereg tíz-tizenkét éves fiú játszadozott az udvaron. Mit? Éppen háborúsdit játszottak. Fakardokkal, botokkal voltak felfegyverkezve, s hangos lár-mával hadakoztak. Egy részének papiroscsákó is volt a fején, a többinek rongyokból esavart boeskor a lábán.

Egy daróceruhás idegen járt éppen arra, mélyen lehúzott sapkája alól leste szigorú szemmel a gyermekek játékát. Egyszer csak, amikor már úgy gondolta eleget látott (a papiroscsákós fiúk elkergették a boeskorosokat!), az idegen nem bírta tovább nézni szótlanul.

— Mit csináltok itt, hékás? — kiáltott be nagy dühösen az udvarra.

— Háborút játszunk! — feleltek a gyerekek.

— Aztán miért vertétek meg éppen a bocskorosokat?

— Miért? Hát a háborúban mindig a magyar honvéd győzött, a bocskoros meg szaladt, ahogy a lábai bírták! — szólott az egyik fiú csendesen.

— Aztán kitől hallottad te ezt a számságot?! — kérdezte egyre mérgesebben az idegen.

— Édesapámtól, hiszen ő is volt a világháborúban, maga is látta.

— Aztán ti milyen katonák vagytok?

— Mi, papiroscsákósok vagyunk a magyar huszárok, a bocskorosok meg az oláhok...

Ugy, aztán ti azt hiszitek, hogy most is olyan gyáva a román, mint azt mondta nektek az apátok?!

— Azt... — felelte a magyar fiú, de tovább nem mondhatta, mert hirtelen hatalmas csattanás hangzott el. A sötét ember arcul vágta.

— Nesze, én majd megmutatom neked, milyen gyáva az oláh?!

A gyerekek szétfutottak, ki erre, ki arra, csupán egy nagyon rongyos bocskoros gyermek nem mozdult.

— Hát te, miért játszol ezekkel, mi?! — mordult rá az idegen.

— Kivel játsszak, szeretem őket. Mindig együtt játszunk, — felelte a kértözött fiú.

— Hát te is velük tartasz? Te kutya!? — azzal ütésre emelte kezét az idegen.

Mielőtt azonban lecsapott volna, a bocskoros fiú így kiáltott rá:

— Hozzám ne nyúljon, mert én is román vagyok, tudja meg... de mégis megmondom az igazat, ha mindjárt agyonütnek is érette. Az igazság, hogy én sokkal jobban szeretem ezeket a szegény székely fiúkat, mint magukat, akik idejöttek közénk, s szét akarnak választani bennünket! Maguk jöttek, el is mennek, tudom s hiszem, mert én is azt imádkozom minden nap: Hiszek Magyarország feltámadásában!...

Az idegen erre már igazán nem tudott mit felelni. Magából kikelve elrohant. Nemsokára két csendőrrel tért vissza.

— Kötözzék meg ezt a bestiát! Kötözzék meg. A saját fajtáját gúnyolta!

A csendőrök engedelmeskedtek s megkötözve elhurcolták a szegény bocskoros fiút.

Mikor meghallották a történeteket a székely gyermekek, nagyon elszomorodtak. Most már mitévők legyenek? Végre az egyiknek jó ötlete támadt.

— Ide figyeljete, de senkinek egy szót se a dologról!

A többiek szavukat adták, hogy még szüleiknek sem árulnak el semmit, azután összedugták a fejüket s megtárgyalták a tervet.

Mikor sötét este lett, lefeküdt már a falu apraja, nagyja, senki sem vette észre, hogy néhány székely gyermek lassan fölkel ágyából s kiszökik az ajtón.

Egyszer csak felharsan valami éles kürtszó a falu szélén! Éppen olyan, úgy szól, mint a magyar katonák riadója, roham jele!

No, támadt erre olyan lótás-futás a faluban, hogy néhány perc alatt még híre nyomát se találták a faluban se csendörnek, se oláh katonának. Hová lettek? Keresték az utat, amely haza visz...

Igy szabadult meg a szegény bocskoros gyermek, akit a székely fiúk mentették meg a rabságból, amiért pártjukra állott...

Azután, napok mulva, amikor rájöttek a románok, hogy beespták őket, nem is jönnek még a Horthy-katonák, hiába keresték, kutatták, hogy kinek van otthon magyar katona kürtje s hogy ki fújta azon az éjtszakán a magyar rohamjelet... Soha többé nem tudták meg ki volt, de a faluban minden székely és oláh csak úgy nevezte a játékban résztvevőket: hős fiúk...

MÁRCIUSI KIS VITÉZEK.

Márciusi friss szelek
Dalolnak keményen,
Lengessük a lobogót
Kikeleti szélben.

Mindent, amit tenni kell,
Egész szívvel végzünk,
Mindig minden dologból
Kivesszük a részünk.

Mi vagyunk a szép tavasz
Zászlóhordozói,
A jövő reménység
Dalos hírhozói.

Derék magyar gyerekekből
Lesz a derék ember,
Nosza testvér, rajta fel!
Friss tavaszi kedvvel.

Még csak gyermekek vagyunk,
De keményen állunk,
Tudjuk, hogy kiesinyen is
Nagy munkát csinálunk.

Leszünk vidám öröme
Apának, anyának,
Munkás kis vitézei
Az édes hazának!

Harangi László.

Március tizenöt.

Az a régi, kilencvenkét esztendővel ezelőtti március 15-e a magyar történelem legszebb lapjain ragyog. Lapozzuk fel most s olvassunk belőle.

Komor, esős, havas időre virradt március 15-e. A budai hegyek tetejére felhők ereszkedtek, a Duna fölött vastag köd lebegett...